

**RAAD VAN
DE EUROPESE UNIE**

**Brussel, 8 december 2000 (19.12)
(OR. fr)**

14429/00

LIMITE

FISC 218

NOTA VAN HET VOORZITTERSCHAP

aan: de Groep belastingvraagstukken (directe belasting)

Betreft: belasting op rente van spaargelden

Voor de delegaties gaat hierbij het gedeelte van de nota van het voorzitterschap (doc. 13555/00 FISC 190) dat over belasting op rente van spaargelden handelt, zoals het volgens het voorzitterschap kan worden gewijzigd om rekening te houden met het besluit van de Raad Economische en Financiële Vraagstukken van 26 en 27 november 2000.

_____

<u>RICHTLIJN BELASTING OP RENTE VAN SPAARGELDEN</u>

De richtlijn, die in de Gemeenschap een minimale effectieve belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rente beoogt te garanderen, en die alleen op niet-ingezetenen van toepassing is, moet op de hierna vermelde sleutelbeginselen gebaseerd worden, terwijl de lidstaten met inachtneming van het Verdrag ingezetenen naar eigen goeddunken zullen kunnen belasten.

- 1) Doel van de richtlijn is een minimale effectieve belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rente te garanderen. De richtlijn is van toepassing op natuurlijke personen met woonplaats in een lidstaat van de Gemeenschap, die in een andere lidstaat rente-inkomsten ontvangen.
- 2) Zeven jaar na de datum van inwerkingtreding van de richtlijn wisselen alle lidstaten met elke andere lidstaat informatie uit.
- 3) In de tussenliggende "overgangperiode" verstrekken de lidstaten, met uitzondering van Luxemburg, België en Oostenrijk, automatisch informatie, zonder wederkerigheidsvoorbehoud.
- 4) Luxemburg, België en Oostenrijk passen gedurende de eerste drie jaar van de overgangperiode een minimumbronheffing toe van 15% en vervolgens tot het einde van deze periode van ten minste 20% toe, en deze landen ontvangen informatie; de bronheffing belet de woonstaat van de gerechtigde niet, deze overeenkomstig het nationale recht en met inachtneming van het Verdrag te belasten.
- 5) Gedurende de overgangperiode wordt door de lidstaten die bronheffing toepassen, 75% van de belastingopbrengst overgeheveld naar aan de woonstaat van de belegger; de woonstaat zorgt ervoor dat eventuele uit die bronheffing resulterende dubbele belasting ongedaan wordt gemaakt.
- 6) In de lidstaten die gedurende de overgangperiode een bronheffing toepassen, komt er ter vervanging van de bronheffing een procedure die op initiatief van een belastingplichtige in een bronheffingstaat mededeling van informatie (renseignering) aan zijn woonstaat mogelijk maakt.
- 7) De werkingssfeer van de richtlijn omvat de rente van enigerlei schuldvorderingen, en met name opbrengsten van binnenlandse of internationale obligaties, lopende rente, gekapitaliseerde rente, nulcouponobligaties of soortgelijke instrumenten, door beleggingsfondsen uitgekeerde opbrengsten en gekapitaliseerde rente van kapitalisatiefondsen, in de laatste twee gevallen voorzover deze opbrengsten of rente zijn/is terug te voeren op schuldvorderingen.
- 8) Soortgelijke opbrengsten die versluisd worden via ICB-vervangende structuren als trusts, personenvennootschappen en zo meer, vallen eveneens onder de richtlijn.
- 9) Tot het verstrijken van de overgangperiode wordt uitgestelde werking verleend: gedurende die periode geldt de richtlijn niet voor de opbrengsten van verhandelbare schuldinstrumenten die zijn terug te voeren op emissies waarvan het prospectus vóór 1 maart 2001 door de bevoegde instantie is gevisieerd of, bij gebreke van een prospectus, op emissies die vóór die datum hebben plaatsgevonden.

- 10) De richtlijn berust op het beginsel van de uitbetalende instantie.
- 11) In alle lidstaten, of zij nu renterenseignering dan wel bronheffing toepassen, wordt voor vanaf 1 januari 2001 aangegane contractuele betrekkingen een specifieke minimumprocedure gevolgd met het oog op het vaststellen van de woonplaats van de uiteindelijk gerechtigde van de renteopbrengsten. Voor contractuele betrekkingen die zijn aangegaan vóór 1 januari 2001, stelt de uitbetalende instantie de woonplaats van de gerechtigde vast op grond van de elementen waarover zij beschikt, met name uit hoofde van de voorschriften van de in haar land geldende wetgeving en van Richtlijn 91/308/EEG van 10 juni 1991 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld.

In een bijlage wordt nader ingegaan op de elementen aan de hand waarvan deze sleutelbeginselen kunnen worden toegepast. Deze bijlage moet tot de essentie van de richtlijn worden gerekend.

VOORSTEL VOOR DE TOEPASSING VAN DE SLEUTELBEGINSELEN VAN DE RICHTLIJN BELASTING OP RENTE VAN SPAARGELDEN

I. WERKINGSSFEER

1. Doel van de richtlijn is een minimum van effectieve belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rente te garanderen. De lidstaten zijn het er derhalve over eens dat voor een brede werkingssfeer moet worden gekozen. Op de vraag in hoeverre de richtlijn van toepassing is op de diverse soorten inkomsten uit spaargelden in de vorm van rente wordt ingegaan onder III. Informatie-uitwisseling en IV. Bronheffing.
2. Onder de richtlijn vallen, dit wil zeggen, voor de toepassing van deze richtlijn worden als rente aangemerkt:
  - a) uitbetaalde of bijgeschreven rente die is terug te voeren op enigerlei schuldvorderingen, al dan niet gedekt door hypotheek of voorzien van een winstdelingsclausule, en met name de opbrengsten van overheidspapier en obligatieleningen inclusief daaraan gehechte premies en prijzen. Boete voor te late betaling wordt niet als rente aangemerkt;
  - b) lopende rente die is terug te voeren op onder a) bedoelde producten;
  - c) gekapitaliseerde rente die is terug te voeren op kapitalisatieproducten;
  - d) uitgekeerde opbrengsten van geharmoniseerde distributie-ICB's die uitsluitend in renteproducten beleggen, alsmede uitgekeerde opbrengsten van andere entiteiten dan geharmoniseerde ICB's die om dezelfde behandeling als geharmoniseerde ICB's hebben verzocht;
  - e) uitgekeerde opbrengsten van geharmoniseerde gemengde distributie-ICB's, voorzover deze zijn terug te voeren op schuldvorderingen, alsmede uitgekeerde opbrengsten van andere entiteiten dan geharmoniseerde ICB's die om dezelfde behandeling als geharmoniseerde ICB's hebben verzocht;
  - f) opbrengsten die zijn terug te voeren op beleggingen in geharmoniseerde kapitalisatie-ICB's waarvan meer dan 40% van het vermogen is belegd in renteproducten, een drempel die na het verstrijken van de overgangsperiode tot een nog te bepalen niveau zal worden verlaagd, alsmede uitgekeerde opbrengsten van andere entiteiten dan geharmoniseerde ICB's die om dezelfde behandeling als geharmoniseerde ICB's hebben verzocht;
  - g) rente die is uitbetaald aan of bijgeschreven op de rekening van entiteiten zoals niet-geharmoniseerde ICB's, personenvennootschappen, trusts en gelijkgestelde lichamen die niet om dezelfde behandeling als geharmoniseerde ICB's hebben verzocht.
3. De wijze van behandeling van opbrengsten van beleggingsfondsen die gevestigd zijn in derde landen of met lidstaten van de Gemeenschap geassocieerde afhankelijke gebieden, zal worden aangesneden tijdens de besprekingen met de rechtsgebieden in kwestie, waarbij erop zal worden toegezien dat zij geen gunstiger behandeling krijgen dan de beleggingsfondsen in de lidstaten.

4. Innoverende financiële producten zijn vooralsnog van de richtlijn uitgesloten; bij de toetsing van de richtlijn zal worden bezien of zij in de werkingssfeer begrepen moeten worden.

II. UITGESTELDE WERKING

5. Het probleem is het volgende: overeenkomsten betreffende de uitgifte van verhandelbare schuldinstrumenten bevatten doorgaans een gross-upclausule waarbij de emittent zich ertoe verbindt de belegger een onbelaste rente uit te betalen en de gevolgen van een eventuele wijziging van de belastingwetgeving op zich neemt. De gross-upclausule gaat echter gepaard met een call-clausule, die de emittent in staat stelt de lening vervroegd af te lossen om te voorkomen dat de operatie te hoge kosten met zich meebrengt wanneer de beleggers de gross-upclausule activeren en de emittent bijgevolg de belasting moet betalen. Door verlening van uitgestelde werking zou rente die is terug te voeren op vóór een bepaalde datum uitgegeven verhandelbare schuldinstrumenten die een "gross-up"- of een "call"-clausule bevatten of kunnen bevatten, van de werkingssfeer van de richtlijn kunnen worden uitgesloten.
6. Teneinde dit probleem in het kader van de richtlijn op te lossen, wordt voorgesteld uitgestelde werking te verlenen voor alle verhandelbare schuldinstrumenten, ongeacht of het de uitbetalende instantie van de emittent dan wel de uitbetalende instantie van de uiteindelijk gerechtigde is die de rente uitbetaalt en ongeacht of die uitbetalende instantie gevestigd is in een bronheffingstaat dan wel in een renseigneringsstaat. De uitgestelde werking geldt zowel voor rechtstreeks verricht effectenbeheer als voor beheer van effecten via een beleggingsfonds of -entiteit.

Deze oplossing behelst dat voor het gelden van de uitgestelde werking niet per geval hoeft te worden nagegaan of de "gross-up"- of de "call"-clausule werkelijk geactiveerd zal worden. Voor emissies die naar hun aard dergelijke clausules bevatten of kunnen bevatten, geldt de uitgestelde werking van rechtswege, ongeacht of de emissie-overeenkomst feitelijk wel of niet een "gross-up"- of een "call"-clausule bevat.

De emissies in kwestie betreffen obligaties (binnenlandse en internationale obligaties), verhandelbare waardepapieren, zoals met name verhandelbare schuldinstrumenten, euro-commercial paper, certificates of deposit en euro medium term notes.

7. Tot het verstrijken van de overgangsperiode geldt de uitgestelde werking voor de bovenbedoelde effecten die terug zijn te voeren op emissies waarvan het prospectus vóór 1 maart 2001 door de bevoegde instantie is geïssueerd of, bij gebreken van een prospectus, op emissies die vóór genoemde datum hebben plaatsgevonden.

De uitgestelde werking belet de lidstaten niet om opbrengsten van die effecten te belasten uit hoofde van hun nationale wetgeving.

III. INFORMATIE-UITWISSELING

8. In de conclusies van de Europese Raad van Santa Maria da Feira (punt 42) is sprake van "*een geleidelijke ontwikkeling van de uitwisseling van informatie als de grondslag voor de belasting op inkomsten uit spaargelden van niet-ingezetenen*".
9. Vanaf de inwerkingtreding van de richtlijn, dus zowel tijdens de overgangsperiode (behalve voor de lidstaten die gedurende deze periode een bronheffing toepassen) als na afloop ervan, zullen alle beginselen van de informatie-uitwisseling van toepassing zijn.
10. De uitbetalende instantie in een lidstaat die de informatie-uitwisseling toepast, renseigneert de bevoegde autoriteiten van deze lidstaat, die de renseignementen doorzendt naar de bevoegde autoriteiten van de woonstaat van de uiteindelijk gerechtigde.
11. Met het oog op het doel van de richtlijn, een minimale effectieve belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rente te garanderen, vindt renseignering automatisch plaats.
12. Gedurende de overgangsperiode geschiedt de renseignering zonder wederkerigheidsvoorbehoud.
13. De renseigneringsprocedure wordt op gang gebracht door uitbetaling of bijschrijving op een rekening, van rente in de zin van de richtlijn.
14. Met betrekking tot kapitalisatieproducten en beleggingen in kapitalisatiefondsen (geharmoniseerde ICB's) of in gelijkgestelde lichamen (niet-geharmoniseerde ICB's, personenvennootschappen, beleggingsfondsen) die om dezelfde behandeling als geharmoniseerde ICB's hebben verzocht, wordt de renseigneringsprocedure op gang gebracht door cessie, retrocessie of aflossing van het financiële instrument waarop de rente terug te voeren is.

De lidstaten kunnen evenwel blijven bepalen dat renseignering van de gedurende een periode van ten hoogste één jaar opgelopen rente ook plaatsvindt wanneer er gedurende die periode geen cessie heeft plaatsgevonden.
15. De renseignering moet ten minste eenmaal per jaar plaatsvinden, binnen de zes maanden na afloop van het belastingjaar van het land van de uitbetalende instantie waarin het belastbare feit zich heeft voorgedaan.
16. Overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel kunnen de lidstaten voorzien in een renseigneringstermijn van minder dan een jaar.
17. In het kader van de informatie-uitwisseling toegezonden renterenseignementen moeten naar gelang van het financiële product ten minste de volgende informatie bevatten (de gegevens betreffende de uiteindelijk gerechtigde komen aan bod in punt 19):

18.

	Product	Gerenseigneerde gegevens
a)	1) uitbetaalde rente	rentebedrag
b)	2) distributiebeleggingsinstellingen	totaal uitgekeerd bedrag
	• instellingen die uitsluitend in rente-producten beleggen	
c)	• gemengde instellingen	via "look-through" bepaald rentebedrag of totaal uitgekeerd bedrag
d)	3) opbrengsten van kapitalisatieproducten (lopende rente bij couponwassen en nulcouponobligaties)	totaalbedrag van de gecedeerde, geretrocedeerde of afgeloste verhandelbare schuldinstrumenten
e)	4) opbrengsten die zijn terug te voeren op kapitalisatiebeleggingsinstellingen waarvan meer dan 40% van het vermogen is belegd in renteproducten (na het verstrijken van de overgangperiode wordt deze drempel tot een nog te bepalen niveau verlaagd)	totaalbedrag van de gecedeerde, geretrocedeerde of afgeloste instrumenten of bewijzen van deelneming in de fondsen in kwestie

Dergelijke oplossingen stroken met het doel van de richtlijn en brengen niet al te zware administratieve lasten voor de uitbetalende instanties met zich mee. De lidstaat die de renseignements toegezonden krijgt, kan aan de hand daarvan de belastingplichtige in kwestie verzoeken aan te tonen dat over de rente reeds belasting betaald is. De lidstaten kunnen desgewenst de renseignering tot het rentebedrag beperken.

19. Tot vaststelling van de identiteit van de uiteindelijk gerechtigde wordt de volgende informatie door de uitbetalende instantie ingewonnen en aan de woonstaat van die gerechtigde toegezonden:

- de gegevens als bedoeld in de identificatieprocedure (punt 55);
- het nummer van de rekening van de uiteindelijk gerechtigde (bij gebreke daarvan wordt vermeld om welk effect het gaat);
- de uitbetalende instantie.

20. De lidstaten zullen de technische uitvoering van de informatie-uitwisseling bestuderen in het kader van een ad hoc groep die zal worden opgericht nadat overeenstemming is bereikt over de wezenlijke inhoud van de richtlijn; de besprekingen met derde landen zullen daarbij in het oog worden gehouden.

De groep zou zich kunnen laten leiden door de werkzaamheden over automatische informatie-uitwisseling van de OESO-commissie inzake belastingen (Groep TIES ...).

21. Artikel 8 van Richtlijn 77/799/EEG is niet van toepassing omdat het hier gaat om informatie-verstrekking in het kader van de onderhavige richtlijn.

22. Bronheffingen krachtens nationale wetgevingen of bilaterale belastingverdragen, type "debiteur", op opbrengsten die gerenseigneerd moeten worden, kunnen blijven voortbestaan.

IV. BRONHEFFING

23. In bijlage IV van de conclusies van de Europese Raad van Santa Maria da Feira (19 en 20 juni 2000) is bepaald dat *"elke lidstaat die een bronbelasting heft ermee instemt informatie uit te wisselen, zodra de omstandigheden dit toelaten, en in elk geval uiterlijk zeven jaar na de inwerkingtreding van de richtlijn"*.
24. De minimumbronheffing waarin deze richtlijn voorziet, bedraagt 15% gedurende de eerste drie jaar van de overgangsperiode en vervolgens 20% tot het einde van deze periode. Deze bronheffing belet de woonstaat van de gerechtigde niet, deze overeenkomstig het nationale recht en met inachtneming van het Verdrag te belasten.
25. De bronheffing wordt toegepast in geval van uitbetaling of bijschrijving op een rekening van rente.

Voor kapitalisatieproducten en beleggingen in kapitalisatiefondsen (geharmoniseerde ICB's) of in gelijkgestelde beleggingsinstellingen (niet-geharmoniseerde ICB's, personenvennootschappen, trusts...) die om dezelfde behandeling als de geharmoniseerde ICB's hebben verzocht, wordt bronheffing toegepast in geval van cessie, retrocessie of aflossing van het financiële instrument.

26. De bronheffing geschiedt binnen een termijn die verenigbaar is met de verdeling van de belastingopbrengsten (zie punt 33).
27. Naar gelang van de producten is de heffingsgrondslag:

	Product	Heffingsgrondslag
a)	1) uitbetaalde rente	rentebedrag
b)	2) distributiebeleggingsinstellingen	rentebedrag of totaal uitgekeerd bedrag
c)	- instellingen die uitsluitend in rente-producten beleggen - gemengde instellingen	via "look-through" bepaald rentebedrag
d)	3) opbrengsten van kapitalisatie-producten (lopende rente of couponwassen en gekapitaliseerde rente)	bedrag van de lopende rente of heffing van vergelijkbare omvang, ten laste van de gerechtigde van de opbrengst, op totaalbedrag van de cessie
e)	4) opbrengsten die zijn terug te voeren op kapitalisatiebeleggingsinstellingen waarvan meer dan 40% van het vermogen is belegd in rente-producten (na het verstrijken van de overgangs-periode wordt deze drempel tot een nog te bepalen niveau verlaagd)	bedrag van de gekapitaliseerde rente of heffing van vergelijkbare omvang, ten laste van de gerechtigde van de opbrengst, op totaalbedrag van de cessie, retrocessie of aflossing

28. Er vindt geen bronheffing plaats indien de uiteindelijk gerechtigde de uitbetalende instantie toestemming geeft de hem betreffende gegevens te renseigneren in het kader van de informatie-uitwisseling of het attest overhandigt als bedoeld in het richtlijnvoorstel van de Commissie van 4 juni 1998, artikel 8, lid 2, en artikel 9¹. De lidstaten die tijdens de overgangsperiode een bronheffing toepassen, kiezen voor één van beide procedures.
29. Krachtens nationale wetgevingen of bilaterale belastingverdragen verrichte bronheffingen, type "debiteur", op opbrengsten waarop krachtens de richtlijn bronbelasting moet worden geheven, kunnen blijven voortbestaan.
30. De woonstaat van de uiteindelijk gerechtigde van de rente moet de nodige maatregelen nemen om dubbele belasting te voorkomen. Indien de ingehouden bronbelasting hoger was dan de in de woonstaat verschuldigde belasting wordt het verschil door de woonstaat aan de belastingplichtige teruggegeven.

V. VERDELING VAN DE BELASTINGOPBRENGSTEN

31. Het beginsel dat de belastingopbrengsten gedeeld worden, is in de conclusies van de Europese Raad van Santa Maria da Feira van 19 en 20 juni 2000 in de volgende bewoordingen neergelegd: "De lidstaten die een bronbelasting heffen, komen overeen een passend gedeelte van hun inkomsten over te hevelen naar de staat van verblijf".
32. 75% van de ingehouden bronbelasting wordt overgeheveld naar de woonstaat van de uiteindelijk gerechtigde van de rente; de resterende 25% behoudt de lidstaat van de uitbetalende instantie.
33. De overheveling geschiedt uiterlijk zes maanden na afloop van het belastingjaar van de lidstaat van de uitbetalende instantie.
34. Voor het overige wordt de wijze van verdeling van de belastingopbrengsten bepaald door de lidstaat die bronheffing toepast.
35. De verdeling van de belastingopbrengsten is niet van toepassing op bronheffingen type "debiteur". Deze bronheffingen worden als voorheen verrekend met de in de woonstaat verschuldigde belasting overeenkomstig het interne recht van de woonstaat of de geldende belastingverdragen. De volgorde van de verrekening is: eerst de bronheffing type "debiteur", dan de bronheffing uit hoofde van de richtlijn. Het overschot van de bronheffing uit hoofde van de richtlijn wordt door de woonstaat aan de belastingplichtige terugbetaald.

VI. UITBETALENDE INSTANTIE

36. Volgens het richtlijnvoorstel van de Commissie van 4 juni 1998 moet onder uitbetalende instantie worden verstaan elke marktdeelnemer die verantwoordelijk is voor de uitbetaling van rechtstreeks aan de uiteindelijk gerechtigde ten goede komende rente, ongeacht of die marktdeelnemer de eigenlijke debiteur van het rentedragende kapitaal is, dan wel degene die door de debiteur of de uiteindelijk gerechtigde met de uitbetaling van de rente is belast, voorzover die marktdeelnemer binnen de Gemeenschap gevestigd is buiten de lidstaat waar de uiteindelijk gerechtigde zijn fiscale woonplaats heeft.

---

¹ De in punt 20 bedoelde groep zal later dieper ingaan op de technische kant van de toepassing van deze procedures (in het bijzonder op de juridische vorm: noodzaak van een lastgeving etc.).

37. In de meeste gevallen zal de uitbetalende instantie een financiële instelling zijn die opbrengsten in de vorm van rente uitbetaalt dan wel zorgt voor de uitbetaling daarvan aan de uiteindelijk gerechtigde in het kader van het beheer van een financiële rekening (effecten-rekening, termijnrekening, rekening courant) of in het kader van loketverrichtingen.
38. De definitie van uitbetalende instantie moet tevens rentebetalingen bestrijken die zijn terug te voeren op rechtstreeks of middellijk portefeuillebeheer, toevertrouwd aan beleggingsfondsen maar ook aan vergelijkbare beleggingsstructuren (personenvennootschappen, trusts, beleggingsclubs...).
39. Er wordt een gemeenschappelijke toetsingsprocedure ingevoerd aan de hand waarvan elke voor uitbetaling van rente verantwoordelijke marktdeelnemer kan nagaan of hij is aan te merken als uitbetalende instantie in de zin van de richtlijn. De procedure wordt hierna uiteengezet.

Een financiële structuur kan alleen als uitbetalende instantie aangemerkt worden als uit de toetsing blijkt dat de rente wordt uitbetaald aan een uiteindelijk gerechtigde in de zin van deze richtlijn.

40. Voor deze procedure (opeenvolgende toetsingen) wordt uitgegaan van de hypothese dat een financiële instelling rente uitbetaalt aan een in een andere lidstaat gevestigde entiteit. Als uit de toetsing blijkt dat de uitbetalende financiële instelling niet is aan te merken als uitbetalende instantie in de zin van de richtlijn, verricht de entiteit voor wie de rente bestemd is op haar beurt de toetsing.

De toetsing behelst het volgende:

41. De rente wordt uitbetaald aan een natuurlijke persoon: de financiële instelling wordt aangemerkt als uitbetalende instantie in de zin van de richtlijn en is gehouden tot renseignering, dan wel, gedurende de overgangsfase, tot inhouding van de bronbelasting, uitgaande van het rechtsvermoeden dat de natuurlijke persoon die rente ontvangt, de uiteindelijke gerechtigde van die rente is.
42. De rente wordt uitbetaald aan een rechtspersoon: vooralsnog valt die rentebetaling buiten de werkingssfeer van de richtlijn.
43. De rente wordt uitbetaald aan een naar gemeen recht gefiscaliseerde entiteit: vooralsnog valt die rentebetaling buiten de werkingssfeer van de richtlijn.

De lidstaten komen in een latere fase van de besprekingen terug op het begrip "fiscalisering naar gemeen recht".

44. De rente wordt uitbetaald aan een geharmoniseerde ICB (of aan een structuur die ervoor gekozen heeft te worden behandeld als een geharmoniseerde ICB, zie punt 45): vooralsnog valt die rentebetaling buiten de werkingssfeer van de richtlijn.
45. De rente wordt uitbetaald aan enige andere entiteit: die entiteit wordt aangemerkt als uitbetalende instantie in de zin van de richtlijn.

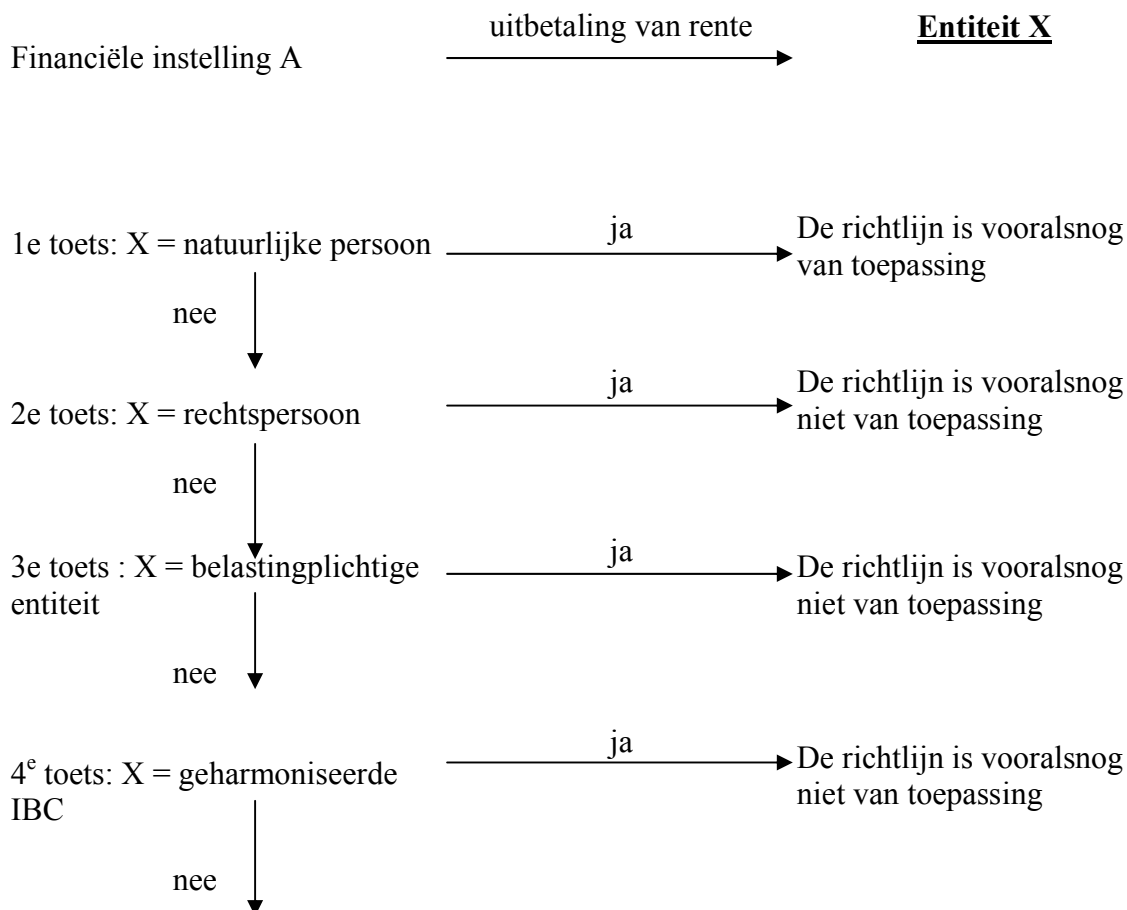
Deze entiteit kan evenwel verzoeken op dezelfde wijze als geharmoniseerde ICB's te worden behandeld. Deze keuze, waarvan de belastingsautoriteiten van de woonstaat van de entiteit in kennis moet worden gesteld, is definitief en niet herroepbaar.

Ingeval de financiële instelling en de entiteit als bedoeld in dit punt in verschillende lidstaten gevestigd zijn, is de financiële instelling die de rente uitbetaalt gehouden naam en adres van de entiteit waaraan de rente betaald is, alsmede het aan die entiteit uitbetaalde rentebedrag, te renseigneren aan de bevoegde autoriteit van de lidstaat van de financiële instelling; het renseignement wordt vervolgens toegezonden aan de bevoegde autoriteit van de lidstaat van de entiteit.

46. In haar hoedanigheid van uitbetalende instantie renseigneert de entiteit de gegevens betreffende de uiteindelijk gerechtigden van de rente ten minste eenmaal per jaar, binnen een termijn die verenigbaar is met de in punt 15 genoemde termijn, of houdt zij de bronbelasting in zodra zij de rente ontvangt.

Ingeval de financiële instelling en de entiteit in dezelfde lidstaat gevestigd zijn, ziet die lidstaat erop toe dat de entiteit haar verplichtingen als uitbetalende instantie naleeft.

47. De richtlijn is van toepassing bij overschrijding van een minimumpercentage dat staat voor het gedeelte van een portefeuille dat in renteproducten belegd is. De lidstaten beslissen vrijelijk hoe zij de opbrengsten van onder dat percentage blijvende marginale beleggingen in renteproducten fiscaal behandelen.
48. De lidstaten zullen zich in een latere fase van de besprekingen bezighouden met de hoogte van dat minimumpercentage en bepalen welke beleggingsstructuren voor die minimumpercentageregeling in aanmerking komen.
49. Samengevat verlopen de opeenvolgende toetsingen als volgt:

Ofwel is X de uitbetalende instantie op het tijdstip waarop de rente wordt ontvangen, ofwel is X ingevolge de gemaakte keuze gelijkgesteld met een geharmoniseerde ICB, en is de richtlijn vooralsnog niet van toepassing.

A renseigneert haar bevoegde autoriteit (vereenvoudigde verplichting) indien A en X in verschillende lidstaten gevestigd zijn

VII. IDENTITEIT EN WOONPLAATS VAN DE UITEINDELIJK GERECHTIGDE

A - RECHTSVERMOEDEN

50. De uitbetaling in een lidstaat van opbrengsten in de vorm van rente in de zin van de richtlijn aan een natuurlijke persoon die ingezetene is van een andere lidstaat wordt geacht ten gunste van de uiteindelijk gerechtigde te geschieden. Dit rechtsvermoeden kan echter worden weerlegd in drie gevallen:

- als de ontvanger van de rente zelf als uitbetalende instantie aan te merken is;
- als de ontvanger handelt als gemachtigde en voor rekening van een uiteindelijk gerechtigde en aan de uitbetalende instantie de gegevens (als bedoeld in punt 55) van de uiteindelijk gerechtigde meedeelt aan de hand waarvan deze kan worden geïdentificeerd;

- als de uitbetalende instantie over gegevens beschikt die doen vermoeden dat de uiteindelijk gerechtigde een andere persoon is.

51. Tot de gegevens waarover de uitbetalende instantie kan beschikken, behoren met name de gegevens die zijn verkregen in het kader van de procedure tot signalering van een witwasoperatie teneinde naam en adres van een cliënt vast te stellen of de gegevens die zijn verkregen krachtens nationale wettelijke vereisten. Uit de gegevens waarover de uitbetalende instantie beschikt zou kunnen blijken dat:

- niet de ontvanger maar een andere natuurlijke persoon als uiteindelijk gerechtigde bekend staat; in dat geval wordt voor de toepassing van de richtlijn aan die andere persoon gerefereerd;
- de ontvanger een natuurlijke persoon is die handelt namens de uiteindelijk gerechtigde, maar dat de identiteit van de uiteindelijk gerechtigde niet bij de uitbetalende instantie bekend is. In dat geval beijvert de uitbetalende instantie zich om de ware identiteit van de uiteindelijk gerechtigde vast te stellen. Is die uiteindelijk gerechtigde een natuurlijke persoon, dan wordt voor de toepassing van de richtlijn aan die persoon gerefereerd.

B - WOONPLAATS

52. Het bewijs van de woonplaats van de gerechtigde wordt als volgt geleverd:

- voor contractuele betrekkingen die zijn aangegaan vóór 1 januari 2001 stelt de uitbetalende instantie de woonplaats van de gerechtigde vast op grond van de elementen waarover zij beschikt, met name ter uitvoering van de voorschriften van de in haar lidstaat geldende wetgeving en van Richtlijn 91/308/EEG van 10 juni 1991 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld;
- voor vanaf de inwerkingtreding van de richtlijn aangegane contractuele betrekkingen stelt de uitbetalende instantie de woonplaats van de gerechtigde als volgt vast:
  - attest van domicilie voor personen die een communautair paspoort of vergelijkbaar officieel document ² voorleggen indien de betrokkenen verklaren ingezetene van een derde land te zijn;
  - bewijs van domicilie in de overige gevallen ³;
- voor contractuele betrekkingen die zijn aangegaan tussen 1 januari 2001 en het tijdstip van inwerkingtreding van de richtlijn, stelt de uitbetalende instantie de identiteit en de woonplaats van de gerechtigde vast volgens de procedure die geldt voor contractuele betrekkingen aangegaan vanaf de datum van inwerkingtreding van de richtlijn.

² Dit zijn dezelfde documenten als die welke zullen worden gebruikt voor de toepassing van punt 55, tweede streepje.

³ Het is de bedoeling de vermoedelijke fiscale woonplaats te kunnen vaststellen zonder (onder voorbehoud van punt 53) gebruik te hoeven maken van een attest van domicilie dat is afgegeven door de autoriteiten van de woonstaat van de belastingplichtige; hoe dit bewijs precies moet worden geleverd, zal door de in punt 20 bedoelde groep worden bepaald.

53. Iedere lidstaat bepaalt de precieze wijze van toepassing van de in punt 52 neergelegde minimumnormen. Desgewenst kunnen de lidstaten aanvullende procedures invoeren (met name attest van domicilie in alle gevallen).
54. In de besprekingen met de derde landen zullen de lidstaten de invoering van anti-misbruikmaatregelen op de voorgrond plaatsen.

C - IDENTIFICATIE

55. Het bewijs van de identiteit van de gerechtigde wordt als volgt geleverd:
- voor contractuele betrekkingen die zijn aangegaan vóór de inwerkingtreding van de richtlijn stelt de uitbetalende instantie de identiteit van de gerechtigde (naam en adres) vast op grond van de elementen waarover zij beschikt, met name ter uitvoering van de voorschriften van de in haar lidstaat geldende wetgeving en van Richtlijn 91/308/EEG van 10 juni 1991 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld;
  - voor vanaf de inwerkingtreding van de richtlijn aangegane contractuele betrekkingen stelt de uitbetalende instantie de identiteit van de gerechtigde (naam, adres, alsmede fiscaal of ander identificatienummer, of bij ontstentenis daarvan geboorteplaats en -datum ⁴⁾ vast.

Iedere lidstaat bepaalt de precieze wijze van toepassing van deze minimumnormen; desgewenst kunnen de lidstaten aanvullende procedures invoeren.

---

⁴ De in punt 20 bedoelde groep zal nader ingaan op de precieze informatie die wordt ingewonnen.